

אומר, שפעם שנייה הוא כבר למד לומר שלום ואל ברכה.
אם לא - אוֹי וָאָבָוי לוֹ.

הסוס הראשון שקנינו אצל הבודאים בחולה, היה סוס זכר צעיר ושקט. אחרי שאכל מנות הגנות של שבולת שועל עשה "וישמן ויבעט" והחל להיות פרא. השתלטתי עליו בקושי. היה לעיתים נושא בשינוי ולא נותן לרטום אותו.

במחוזו הזרעים היו לפי הנוהג באזור, גם קטניות: בקיה, עדשים, חימצה (חומוס) וכרשינה.⁵⁴

את הוהלה על עגלת הסולם חייבים לעשות בשניהם: אחד מגיש בקילשון והשני, העומד על העגלה, מקבל ומסדר את העגלה לבל תפזר התבואה בדרך הארוכה ורבת המהמורות עד לגורן.

אני משתתף בעונה ראשונה זו עם אחד האיכרים החדשניים, דוד אנטלר, ושנינו מובילים בשתי העגלוות שלנו את התבואה לגורן.

יום אחד, אנחנו נסעים מכיוון אדמות ההר בשתי עגלותינו העמוסות בקיה, בכיוון למושבה. השעה הייתה שעת בין ערביים.

פתאום צצים חמישה אנשים מזויינים, עוזרים אותנו, חותכים את המושכות בשבריות ומאצים אותנו לרדת מהעגלוות ותוך כדי מכות וצליפות בשוט עזובים ובורחים על גב שני זוגות הסוסים שלנו.

תוך כדי כך גם חלצו את נעלינו והשאironו לכת יחפים לכיוון המושבה מהלך של מעלה מחצי שעה.

משהגענו למושבה ונודע שם דבר המעשה, יצאו רוכבים בכיוונים שונים לדודו אחרי השודדים. קבוצה אחת של שני רוכבים צירקסים חזרה למחורת בלי שהעלו דבר.

קבוצה שנייה של שלושה רוכבים מהמושבה הגיעו לכפר מנידל שם ושם בעורתו של השיח הדורי נמצאו הסוסים. בלויות רוכבים שלוח השיח הגיעו בעבר יומיים ונתקלו במושבה בתרועות וביריות שמחה לפי המנהג.

זו הייתה טבילה האש הראשונה בפיגותי עם שכנו במציאות אותם ימים. במקרה קרה אירע ראשון זה בתקופת העכודה הראשונה שלו.⁵⁵